

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Štěpána Výborného a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **R. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2025, č. j. KUZL 45585/2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 18. 11. 2025, č. j. 74 A 8/2025-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 5. 2025, č. j. KUZL 45585/2025, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vsetín ze dne 10. 3. 2025, č. j. MUVS 30906/2025, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Tohoto přestupku se žalobce dopustil jako provozovatel motorového vozidla konkrétní registrační značky tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť nezjištěný řidič tohoto vozidla dne 17. 9. 2024 v 08:12 hod. až 08:14 hod. v obci Vsetín, Smetanova 1334, stál na chodníku tam, kde to není povoleno. Tímto jednáním řidič porušil § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu a dopustil se jednání majícího znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek uložil správní orgán I. stupně žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 2 500 Kč.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, který ji nyní napadeným rozsudkem zamítl. Za klíčovou otázku

krajský soud považoval, zda plocha, na níž bylo vozidlo zaparkováno, je chodníkem či nikoliv. Na základě fotografií založených ve správním spise a veřejně přístupného portálu mapy.cz posoudil krajský soud stavební uspořádání dotčeného místa, jeho oddělení od vozovky obrubníkem, odlišnost povrchu i návaznost na protější část komunikace, kde je parkování na chodníku výslovně umožněno dopravní značkou. Přihlédl rovněž k umístění květináčů a odpadkových košů v daném úseku a uvedl, že tyto okolnosti svědčí o tom, že plocha je určena k pohybu chodců. Současně zdůraznil, že rozhodující je, jak se dané místo jeví průměrnému účastníkovi silničního provozu. Při takovém posouzení se sporná plocha jeví jako chodník.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti namítá, že soud převzal argumentaci žalovaného a nevypořádal se s jeho žalobní argumentací, na které trvá. Nesouhlasí zejména se závěrem soudu, podle něhož je existence dopravní značky IP 11e na protější straně komunikace stěžejním vodítkem pro posouzení povahy dotčené plochy. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, dopravní značky platí pro komunikaci v daném směru jízdy, nikoliv pro celou komunikaci.

[4] Stěžovatel tvrdí, že růžově vydlážděný pás mezi květináči a odpadkovými koši není fakticky využíván k pohybu chodců. Neexistuje rozumný důvod, aby chodci tento prostor využívali, zejména s ohledem na hustou síť přechodů v dané lokalitě. Parkování vozidla v tomto prostoru tedy nemůže ohrozit bezpečnost chodců. Stěžovatel odkazuje na fotografie zachycující spornou plochu pokrytou sněhem, na níž jsou patrné pouze ojedinělé stopy chodců. Krajský soud nezohlednil všechny okolnosti, které mohou formovat vnímání „průměrného účastníka provozu“ (především stavebně technické řešení růžově vydlážděného pásu). Stěžovatel zpochybňuje význam umístění květináčů a odpadkových košů pro určení povahy sporné plochy. Konečně namítá, že krajský soud nesprávně aplikoval závěry usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2023, č. j. 4 As 211/2022-24, a že správní orgány neprokázaly povahu dotčené plochy jako chodníku. Zdůrazňuje zásadu „co není zakázáno, je dovoleno“.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Kasační stížnost je nepřijatelná, neboť podle něj svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Zdůraznil, že správní orgány i krajský soud se stavebně technickým uspořádáním místa podrobně zabývaly a shodně dospěly k závěru, že se jedná o chodník, což opřely zejména o výškové a barevné oddělení plochy od vozovky i o systematiku dopravního značení na protější straně komunikace. V podrobnostech odkázal na své rozhodnutí ve věci a vyjádření k žalobě.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhoduje specializovaný samosoudce, zabýval se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. nejprve otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní

pokračování

zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a uplatní se na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhoduje specializovaný samosoudce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Stran přesahu vlastních zájmů z pohledu výše uvedených kritérií stěžovatel v kasační stížnosti nic netvrdil. Uplatněné kasační námitky neobsahují žádné důvody, které by mohly založit přesah vlastních zájmů stěžovatele, natož přesah svým významem podstatný. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu rovněž neshledal žádná pochybení zásadního rázu, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Námitky uplatněné stěžovatelem řeší dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, od které soud neshledal důvod se v nyní posuzované věci odchýlit.

[9] Podle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu *jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.*

[10] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval otázkou naplnění skutkové podstaty přestupku, která spočívá v porušení povinnosti řidiče vozidla nepoužívat chodník ve smyslu § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, resp. výkladem pojmu „chodník“, který není v právní úpravě definován. Z této judikatury plyne, že pro určení, zdali je posuzovaná plocha chodníkem, je třeba zkoumat nejen její stavebně technické provedení, ale zejména funkci, případně účel, který plní, tj. zda slouží pro bezpečný pohyb pěších účastníků dopravního provozu (viz rozsudek ze dne 10. 9. 2020, č. j. 6 As 165/2020-21). Naopak nemůže být určující ani údaj o způsobu využití pozemku v katastru nemovitostí, ani obsah pasportu místních komunikací obce; rozhodující je pouze faktický stav na místě (viz rozsudek ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017-31). O faktickém stavu na místě musí správní orgány obstarat dostatečné důkazy, přičemž důkazní břemeno tíží správní orgán, který je povinen své závěry vyložit jednoznačně a přesvědčivě (viz rozsudek ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58). Z rozsudku napadeného kasační stížností jednoznačně plyne, že krajský soud z této relevantní judikatury ve svém posouzení vycházel a správně ji aplikoval.

[11] Krajský soud souladně s judikaturou Nejvyššího správního soudu posoudil na základě obsahu správního spisu konstrukční řešení i účel a funkci posuzované plochy a ztotožnil se se závěrem správních orgánů, že se jedná o chodník. Ve vzájemných souvislostech se zabýval konkrétní podobou posuzované plochy, jejím vyvýšením a barevným odlišením od vozovky, umístěním městského mobiliáře i souvislostmi s protější stranou komunikace, kde je parkování na chodníku výslovně upraveno dopravním značením (tuto okolnost ovšem nepovažoval za jedinou rozhodnou; stěžovatel jí přikládá nepřiměřený význam). Otázka, zda chodci spornou plochu skutečně a v určitém rozsahu využívají či zda je v zimě udržovaná, není rozhodná. Podstatné pro hodnocení této části ulice

je, zda je „zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2013, č. j. 1 As 76/2013-27). Citovanou definici chodníku sporný prostor naplnil, jak zřetelně a správně zdůvodnil krajský soud i žalovaný. Krajský soud se rovněž zabýval odkazem stěžovatele na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2023, č. j. 4 As 211/2022-24, přičemž důvodně uvedl, že není přílehlavý, neboť v nyní projednávané věci je skutkový stav z fotografií ve spise dostatečně zřejmý a umožňuje bez dalšího posoudit povahu sporné plochy.

[12] Nejvyšší správní soud shrnuje, že v řízení o kasační stížnosti, na které dopadá institut nepřijatelnosti, má zasahovat do hodnocení skutkových otázek, které provedl krajský (městský) soud, pouze tehdy, byl-li závěr ohledně skutkových otázek zatížen hrubou vadou. Muselo by se tedy jednat o skutečně zásadní pochybení krajského (městského) soudu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 1 As 379/2017-26, bod 10). Žádnou takovou vadu při hodnocení skutkových okolností, které byly rozhodné pro posouzení povahy plochy, na které bylo zaparkováno vozidlo provozované stěžovatelem, jako chodníku, Nejvyšší správní soud neshledal.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] S ohledem na vše, co bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud uzavírá, že jeho ustálená a jednotná judikatura, která je relevantní pro nyní posuzovaný případ, poskytuje dostatečnou odpověď na námitky stěžovatele obsažené v kasační stížnosti. Krajský soud se v napadeném rozsudku ani od této judikatury neodchýlil, ani se nedopustil hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a Nejvyšší správní soud ji proto v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namíste rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz výše označené usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 83/2021-28). Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2026

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu